

תת"ע 1202/12/17 - מדינת ישראל נגד סונוקרט עאמר

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 1202-12-17 מדינת ישראל נ' סונוקרט עאמר

20 נובמבר 2019

לפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: המאשימה מדינת ישראל

ע"י בא כוחו עו"ד נבו

נגד

הנאשם

סונוקרט עאמר

ע"י בא כוחו עו"ד גדרון

גזר דין

הנאשם הורשע, על פי הודאתו, במספר עבירות, על פי 3 כתבי אישום שצורפו יחדיו:

כתב האישום הראשון, התיק שבפני, אירוע מיום 16.11.17, עניינו עבירות של נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף וללא רכב תקף

כתב האישום השני, בתיק 4841-07-18, אירוע מיום 2.7.18, עניינו עבירות של נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף וללא תעודת ביטוח תקפה.

כתב האישום השלישי, בתיק 1862-10-18, אירוע מיום 15.10.18, עניינו עבירות של נהיגה בזמן פסילה, ללא רישיון נהיגה תקף וללא תעודת ביטוח תקפה.

הרקע העובדתי

דין ראשון בעניינו של הנאשם, נקבע ליום 20.12.17. הנאשם התייצב, כתב האישום הוקרא בפניו והוא ביקש דחייה, לקבלת ייעוץ משפטי.

בנוכחותו, נדחה הדיון ליום 22.1.18 והוא הוזהר בחובת התייצבות, גם אם יהיה מיוצג.

במועד הנדחה, התייצב הנאשם ועתר לדחייה נוספת, על מנת שעורך דינו, עו"ד דראושה, יוכל להתייצב.

נעתרתי לבקשה והדיון נדחה ליום 29.1.18. במועד זה, התייצבו הנאשם ועו"ד דראושה, שמסר תחילה מפי הנאשם, כי הוא מודה במיוחד לו בכתב האישום, אך מבקש להימנע ממתן הכרעת דין, על מנת לצרף את התיק לתיק נוסף של הנאשם, המתנהל בבית המשפט לתעבורה בירושלים אך בהמשך, ביקש כי בית המשפט ייתן הכרעת דין ויידחה את מועד הטיעונים לעונש.

נעתרתי לבקשה, הנאשם הורשע בעובדות כתב האישום הראשון ומועד הטיעונים לעונש נדחה, ליום 26.3.18.

עובר לדיון, ביום 8.2.18, הגיש הסנגור בקשה לביטול הכרעת הדין, לצורך הצירוף האמור. נעתרתי לבקשה וקבעתי דיון להוכחת הצירוף, ליום 17.4.18.

במועד זה ובהעדר התייצבות של הנאשם ובא כוחו, ניתן פסק דין כנגד הנאשם.

ביום 18.10.18, הגיש עו"ד אסדי, מטעם הנאשם, בקשה לביטול גזר הדין בלבד, בטענה, כי תקופת פקיעת רישיון הנהיגה, לא הייתה כנטען על ידי ב"כ המאשימה, במועד מתן גזר הדין.

לאחר שהנאשם שילם הוצאות לטובת אוצר המדינה והפקיד תצהיר חלף רישיון נהיגה, נקבע דיון בבקשה, ליום 1.11.18 ונדחה ליום 8.11.18, לבקשת הסנגור, מהטעם כי הנאשם שהה אותה עת במעצר בית ולא הוגשה בקשה לשחררו לצורך הדיון.

ביום 8.11.18, הסכימה ב"כ המאשימה לביטול גזר הדין מועד הטיעונים לעונש נקבע ליום 11.12.18.

עובר לדיון, הגיש הסנגור בקשה לדחייתו, שוב מאותו הטעם - הנאשם במעצר בית ולא הוגשה בקשה לשחררו.

נעתרתי לבקשה, תוך חיוב ההגנה בהוצאות לטובת אוצר המדינה והדיון נקבע ליום 17.12.18.

במועד זה, ביקש הנאשם לצרף שני תיקים נוספים, כמפורט לעיל וכן, בהסכמת הצדדים, נשלח הנאשם לקבלת תסקיר שירות המבחן. אציין, כי הצדדים טענו כי ההסכמה הנה במסגרת הסדר טעון לעניין העונש, אך בהמשך, לא הוצג בפני כל הסדר כאמור.

הדיון נדחה לחודש מאי 2019, אך מפאת היעדרות בלתי צפויה של בית המשפט, נדחה הדיון שוב, ליום 9.7.19.

במועד זה, ביקש הנאשם דחייה נוספת, על מנת שעורך דין אחר, עו"ד ששון, יתייצב מטעמו וכן, על מנת לצרף שני תיקים נוספים.

לפנים משורת הדין, נעתרתי לבקשה, עו"ד אסדי שוחרר מייצוג הנאשם והדיון נדחה ליום 10.7.19.

במועד זה התייצב הנאשם, ללא עורך דינו, כנטען ובנסיבות אלה, הוריתי על מינוי עורכת הדין התורנית מטעם הסנגוריה הציבורית, עו"ד גדרון, לייצוג הנאשם.

לבקשת הסנגורית, נשלח הנאשם לקבלת חוות דעת מהממונה על עבודות השירות והדיון נדחה ליום 8.9.19 ושוב ל-10.9.19, שאז נתבקשה דחייה נוספת, לקבלת חוות הדעת כאמור.

ההליך המשפטי שהתנהל כנגד הנאשם והתמשכותו הבלתי סבירה, נוכח אופן התנהלותו של הנאשם והחלפת הייצוג, לא מנעו מן הנאשם לעבור עבירות נוספות, כאמור לעיל וכמפורט בשני כתבי האישום שצורפו בפני.

ביום 17.4.19, ניתן תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם, בו נאמר, בתמצית, כי הנאשם מתפקד באופן תקין ויציב במישורי תעסוקה ומשפחה, נעדר עבר פלילי בשנים האחרונות, אך אינו לוקח אחריות על עבירות התעבורה, אלא תולה את ביצוען בגורמים חיצוניים ולכן, קיים סיכון להישנותן.

המלצת קצינת המבחן הייתה לעונש של מאסר בעבודות שירות.

הנאשם נמצא כשיר לריצוי עונש מאסר בעבודות שירות.

ביום 6.10.19, נשמעו הטיעונים לעונש, כמפורט בפרוטוקול.

דין והכרעה

הנאשם נותן את הדין על עבירות חמורות של נהיגה בזמן פסילה, ללא רישיון נהיגה תקף, ללא רישיון רכב תקף ותעודת ביטוח תקפה ולא בפעם הראשונה.

מתחם הענישה ההולם ייקבע על-פי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין ולפיו יש מקום ליתן משקל לערך או הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בהם, למדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40ט.

באשר לעבירה של נהיגה בזמן פסילה, נאמר ברע"פ 6678/16 רן לוי נגד מדינת ישראל: " כאן המקום אף לחזור ולהטעים את חומרתן של העבירות אותן ביצע המבקש, המהוות סכנה לציבור הנהגים ולהולכי הרגל בישראל ומבטאות זלזול בשלטון החוק"

ברע"פ 6115/06, מדינת ישראל נ' אבו לבן, קבע כבוד הש' לוי:

"נדמה כי אין צורך להרחיב אודות החומרה הכרוכה בנהיגה בזמן פסילה. בביצוע מעשה כזה מסכן הנהג, שכבר הוכיח בעבר כי חוקי התעבורה אינם נר לרגליו, את שלום הציבור - נהגים והולכי רגל כאחד; הוא מבטא זלזול בצווים של בית-המשפט; הוא מוכיח, כי לא ניתן להרחיק אותו נהג מהכביש כל עוד הדבר תלוי ברצונו הטוב" .

ברע"פ 665/11 אבו עמאר נ' מדינת ישראל, אמר כבוד הש' רובינשטיין :

"עבירות נהיגה בפסילה ללא ביטוח וללא רישיון, יש בהן לא רק דופי פלילי אלא אף מוסרי כפול: הסיכון המובהק לעוברי דרך (וגם לנוהג עצמו), וזו עיקר, וכן קשיים במימוש פיצויים בעקבות תאונות דרכים אם אלה יקרו חלילה בעת נהיגה כזאת".

ברע"פ 5635/19 יעקובוב נגד מדינת ישראל, אמר כבוד הש' אלרון:

"אין להקל ראש במעשיו של המבקש אשר נהג ברכבו חרף פסילת רישיונו ובעוד עונשי מאסר מותנים תלויים ועומדים נגדו, תוך התרסה נגד רשויות החוק והפגנת זלזול בהחלטות בית המשפט. לכך מצטרפת חומרתה הרבה של נהיגה ללא תעודת ביטוח בת-תוקף, העלולה לעורר קשיים במימוש הפיצויים במקרה של תאונת דרכים (וראו רע"פ 1483/19 ליפשיץ נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (6.3.2019); רע"פ 665/11 אבו עמאר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (24.1.2011))."

כאמור, אין מדובר בעבירה ראשונה מסוגה והנאשם הורשע כבר בשנת 2015 בעבירה של נהיגה בזמן פסילה.

בנסיבות אלה ולאור הערכים החברתיים שנפגעו - סיכון חיי אדם ושלטון החוק והפגיעה הקשה בהם ולאור מדיניות הענישה הנוהגת בתחום כפי שנקבע על ידי בית המשפט העליון בפסקי הדין הנ"ל וכן **ברע"פ 2221/11 הראל נ' מ"י**, **רע"פ 2073/12 עיסא נ' מ"י**, **4238/08 גרייב נ' מ"י** ועוד, הרי שמתחם הענישה בעבירה כולל פסילה בפועל לתקופה שבין 10 חודשים לחמש שנים, מאסר בפועל, שייתכן וירוצה בדרך של עבודות שירות, מאסר מותנה, פסילה מותנית וקנס כספי.

באשר לעבירה חוזרת של נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף, פרק זמן של מספר שנים, נאמר בפסיקה:

ברע"פ 2423/12 כהן נגד מדינת ישראל :

"אוסף, בבחינת למעלה מן הנדרש, כי אף לגופו של עניין דין הבקשה להידחות. כפי שקבע בית המשפט לתעבורה, המבקש עשה דין לעצמו, תוך זלזול בשלטון החוק וסיכון הנהגים האחרים בכביש, כאשר בחר לנהוג ברכבו, במשך תקופה ארוכה, ללא רישיון נהיגה בתוקף".

ברע"פ 1973/13 חסן נגד מדינת ישראל :

"בהתייחס למידת העונש שהוטל על המבקש, סבורני, כי עונש זה אינו מצדיק התערבות, משאין בו כל סטייה חריגה ממדיניות הענישה המקובלת. לעניין רכיב המאסר בפועל, שתי הערכאות הקודמות ראו עין בעין את חומרת העבירה שביצע המבקש, וקבעו, כי בנסיבות העניין, אין מנוס מהטלת עונש מאסר לריצוי בפועל, זאת, בעיקר לשם הרתעת המבקש, אשר לחובתו עבר תעבורתי לא מבוטל, ונהיגה חוזרת ונשנית, במשך שנים רבות, ללא רישיון, אשר תוקפו פג בשנת 2001. בנסיבות המקרה שלפניי, אין מדובר, לטעמי, בעונש החורג באופן קיצוני מרף הענישה הראוי בעבירות דומות, ולפיכך לא מצאתי כי יש מקום להתערב בעונש שהושת על המבקש, במסגרת בקשת רשות ערעור זו".

ברע"פ 84/16 בישר נגד מדינת ישראל :

"המבקש נהג ברכבו למרות שרישיונו לא היה בתוקף במשך תקופה ממושכת של כשמונה שנים. נהיגה ללא

רישיון נהיגה תקף במשך תקופה שכזו יש בה חומרה רבה (השוו: רע"פ 6735/06 מורדוב נ' מדינת ישראל (27.08.2006)). זאת ועוד, המבקש צבר לחובתו 49 הרשעות בעבירות תעבורה שונות, כולל כאלו שאינן מוגדרות כ"עבירות טכניות". התנהלותו של המבקש מלמדת איפוא על זלזול בשלטון החוק וסיכון הנהגים האחרים בכביש (עיינו: רע"פ 2423/12 כהן נ' מדינת ישראל (07.05.2012)).

ברע"פ 7629/10 אלבחירי נגד מדינת ישראל :

"אדם הנוהג תקופה ארוכה- שבע עשרה וחצי שנים, לא פחות - בלא רישיון בתוקף, אשר לו עבר פלילי ותעבורתי אשר כזה, לא היה צריך להימצא ליד ההגה. הציווי "ונשמרתם מאוד לנפשותיכם" חל לטעמי על הציבור כמו על היחיד, ומכאן החקיקה הבאה לשמור על הציבור. על כן נחוץ מעקב של הרשויות לגבי אנשים מועדים. רואה אני איפוא עין בעין עם שני בתי המשפט הקודמים שסברו, כי תיק זה עצמו מצדיק כאמור את המאסר בפועל, בלא קשר לעניין התנאי; על כן הטענה כאילו בלא התנאי היה מקום לעבודות שירות - אין להלמה".

לפיכך ולאור האמור בסעיף 40ג(א), סימן א'1 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, מצאתי כי מתחם הענישה ההולם עבירה זו, הנו בין מאסר מותנה למאסר בפועל לתקופה שלא תעלה על 24 חודשים, פסילה בפועל לתקופה שבין 10 חודשים ועד 36 חודשים ורכיבי ענישה נוספים.

מכל האמור, עולה כי מתחם הענישה הכולל בעבירות בהן הורשע הנאשם, הנו מאסר בפועל, לתקופה שבין 6 חודשים ועד 24 חודשים, שיכול ותרוצה על דרך של עבודות שירות, פסילה בפועל, לתקופה שבין 10 חודשים ועד חמש שנים, מאסר מותנה, פסילה מותנית וקנס כספי.

לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, לרבות עברו התעבורתי והפלילי של הנאשם ונסיבותיו האישיות, יינתן משקל בקביעת העונש, במסגרת המתחם האמור.

נסיבותיו האישיות של הנאשם פורטו בהרחבה בתסקיר שירות המבחן ולצד גורמי סיכון, התייחסה קצינת המבחן גם לגורמים חיוביים באישיותו של הנאשם ולחשש מפני ההשפעות האפשריות של עונש מאסר מאחורי סורג ובריח, עליו ועל משפחתו.

הנאשם נטל אחריות והודה במיוחס לו בכתב האישום ואין לחובתו מאסר מותנה.

הנאשם גרם להתמשכות ההליכים בעניינו בשל אופן התנהלותו ובעובדה שבחר לעבור עבירות נוספות, כאשר התיק שבנדון מתנהל כנגדו, יש משום הבעת זלזול בשלטון החוק.

הנאשם נוהג משנת 2009 ולחובתו 32 הרשעות קודמות, מהן, עבירות של אי ציות לתמרורים שונים, נהיגה במהירות מופרזת, שימוש בטלפון נייד, נהיגה בזמן פסילה ועבירות חוזרות של נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף.

לחובת הנאשם גם עבר בפלילים, הרשעה אחרונה משנת 2018, בגין הפרעה לשוטר במילוי תפקידו והתחזות לאחר

והוא ואף ריצה עונשי מאסר בפועל.

בע"פ 2580/93 פלוני נ' מ"י, קבע כבוד הש' לוין:

"על בית המשפט בגזרו דינו של נאשם לתת את הדעת למכלול: גם למצבו האישי של הנאשם, שהרי הענישה היא אינדיווידואלית, אך גם, ובמידה לא פחותה ולפעמים אף במידה יתרה, לצורך להרתיע עבריינים בכוח מפני מעשים כאלה ולקבוע נורמות ענישה שתהיינה ידועות לכול, למען ישמעון אחרים וייראו... על בית המשפט למלא את תפקידו מתוך שיקול דעת אחראי, מתוך ראייה מאוזנת של הנסיבות ובמגמה ליישם נכונה את מדיניות הענישה הנדרשת בכל מקרה ומקרה על פי נסיבותיו".

בע"פ 3031/98 מדינת ישראל נ' פלוני, קבעה כבוד הש' דורנר:

"לענישה מטרת מגוונות. מהן תועלתיות - הרתעה כללית ואישית, מניעה, שיקום וחינוך; ומהן מטרת שיעניין הגשמת צדק ללא שאיפות תכליתיות-מעשיות - תגמול והוקעה. התגמול כמטרת ענישה, מיועד לשקף את היחס הראוי בין חומרת העבירה לבין חומרת העונש, ואת הוקעתה של החברה את מעשה העבירה וסלידתה ממנו".

המקרה שבפני אינו מקרה חד משמעי, לא לחומרא ולא לקולא, שכן מחד, הנאשם הודה במיוחס לו ב-3 כתבי אישום והדבר צריך להיזקק לזכותו, כמו גם אותם חלקים חיוביים בתסקיר שירות המבחן, אך מאידך, הנאשם הפגין שוב ושוב, זלזול בהליך המשפטי ולא ניתן לקבוע בוודאות ואף לא בסבירות גבוהה, כי למד את הלקח הנדרש ולא ישוב על מעשיו פעם נוספת, כפי שציינה גם קצינת המבחן.

נוכח כל האמור ולפנים משורת הדין, בחרתי להימנע מעונש של מאסר מאחורי סורג וברית, אלא להסתפק בעונש מאסר על דרך של עבודות שירות ובמקביל, מצאתי כי יש להחמיר ביתר רכיבי הענישה, לרבות ברכיבים צופי פני עתיד, מתוך תקווה, שיהא בהם כדי להרתיע את הנאשם להבא.

לאור כל האמור לעיל ולאחר שנתתי דעתי לטיעוני הצדדים, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. אני דנה את הנאשם ל-8 חודשי מאסר בפועל, שירוצו בעבודות שירות, על פי חוות דעת הממונה על עבודות השירות.

הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי מאסרו ביום 8.12.19, עד השעה 08:00.

תשומת לב הממונה על עבודות השירות כי הנאשם הובא בפני כשהוא עצור בתיק אחר.

עמוד 6

2. 30 חודשי פסילה בפועל, שירוצו במצטבר לכל פסילה אחרת אותה מרצה הנאשם.

רישיון נהיגה או מסמך חלופי יופקדו היום.

3. אני דנה את הנאשם ל-12 חודשי מאסר וזאת על תנאי למשך 3 שנים. המאסר יחול על עבירות של נהיגה בזמן פסילה ונהיגה ללא רישיון נהיגה תקף מעל לשנתיים.

4. קנס כספי בסך 5000 ₪ או 50 ימי מאסר תמורתם.

הקנס ישולם ב-5 תשלומים, שווים ורצופים, הראשון לא יאוחר מיום 24.11.19.

5. הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך 5000 ₪, למשך 3 שנים, להימנע מעבירות של נהיגה ללא רישיון רכב תקף, בניגוד לסעיף 2 לפקודת התעבורה, לתקופה שמעל שנה ונהיגה ללא תעודת ביטוח תקפה, בניגוד לסעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי.

ההתחייבות תחתם היום, במזכירות בית המשפט ולא- ייאסר הנאשם למשך 5 ימים.

המזכירות תעביר עותק הפרוטוקול אל הממונה על עבודות השירות ולאור האמור בסעיף 151 לחוק

העונשין, התשל"ז - 1977, תעביר המזכירות את עותק הפרוטוקול גם אל שירות המבחן.

זכות ערעור כחוק.

הודעה לנוכחים הזכות לערער על גזר הדין תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ב חשוון תש"פ, 20 נובמבר 2019, במעמד הנוכחים.